

Føroya SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

YMISK TÍÐINDI

Leygardagin var kavarek norðanfyri. Nógvastadri kavaði oman móti gørdunum og einstökum líka í bakka.

Sjúrðarberg sigst at hava veitt 125 tons eystan fyri.

Tey, ið ætla sær á danskar húshaldsskúlar, landbúnaðarskúlar ella háskúlar komandi vetur, kunnu innan fyrsta juli senda skúladirektiónini umsókn um studning.

Á »Danmarks fiskerhøjskole« í Esbjerg fær føroyingur frípláss í tíðini frá 1. nov. 1951 til 1. apríl 1952. Umsóknir skulu vera ríkisumboðsmanninum í hendi innan 1. sept.

Landskappingardystirnar á Tvøroyri sunnudagin: T.B. I hold vann B 36 1 hold 1—0. II holdini spældu javnt 2—2.

Skúoyingar hava rænt í 3 dagar og fingi um 12.000 egg. Teir vóru í Havn friggjadagin og seldu 2300 egg. J. Reinert keypti tey flestu.

Dimuningar fingi um 4.000 egg. í báðum stöðum var illa vörpið.

Jóansókan verður í ár hildin á Tvøroyri leygardagin 23. og sunnudagin 24. juni.

Basarurin fyri Sjómannsheimið í Klakksvík á Norðoyastevnuni gav 39.304,09 kr.

Í vikuni, ið endaði 2. juni veiddu Klakksvíkarbátarnir 139 tons.

Á Skipasmíðjuni eru fleiri av arbeiðarunum uppsagdir; tá ov lítið arbeiði er. Verkfallið gjörði at Skipasmíðjan misti umvölingararbeiðið upp á 11 skip.

Lýst eru leys lærara-(innu) embættiini við skúlarnar á Slættanesi, Tjørnuvík-Langasand. Samstundis eru lýst leys fyra ferðalæraembætti.

Ísfiskasölur

Trygvi.....	382 ks.	605 pd.
Bakur.....	1274 ks.	826 pd.
Alvi.....	418 ks.	921 pd.
Hoyvík part.....	156 ks.	255 pd.
Sonja Eghoim pl.	161 ks.	277 pd.

Vestmanna er á veg við 500 ks. og Akranes við fullari last.

Sætt og hoyrt.

Troyttur av at herjast móti, at tað arbeiðandi fólkkið skuldi fáa meira lön, og so av at gera verkþann, fór Kjartan Mohr uttanlandaferð. Tað fyrsta vit nú frætta frá honum er: at borgmeisterin í Havn er ein peningasterkur maður, men eisini ein maður, ið hevur stóran áhuga fyri kvinnusangarum, nú skal taka ta hálvu ábyrgd av at fáa eina rúgvu av syngjandi dansum fólkki higgar í summar. Soleiðis nýta arbeiðsgevarar pening sín, tá arbeiðsmenn bóðu um meira lön, var tað ikki hugsandi, um einig peningur var tá.

Dimma skrivaði um, at arbeiðsmenn

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

SNARLJÓS

Nøkur heimsframleiðslutól frá seinasta friðarárinum áðren seinna heimsbardagin byrjaði.

(Töluni í miljónum tonsum)

Hveiti	170
Rugur	50
Bygg	50
Havri	60
Majs	120
Ris	150
Rötasukur	10
Rörsukur	88
Vin	20
Kaffi	2,5
Te	1
Kakao	0,3
Tubbak	3,2
Ull	1,3
Bumfíull	6,3
Kautsjuk	1
Smör	5
Kol	1300
Petroleum	280
Jarnmálmur	150
Koparmálmur	2
Gull	0,001

skuldu spenna lívveimina inn, nú er hon tann fyrsta at boða frá stórum tiltaki, ið stjórni á Tórshavnar skipasmíðju hevur gjørt á uttanlanda ferð síni.

Palmolive

hándsápa
báðisápa
rakikrem

Colgate

hándsápa
tannkrem

altíð á goymslu.

TH. PAULI CHRISTIANSEN,
Telefon 446.

sápuhúsið

Tlf. 64 Tórshavn Tlf. 64

hevur grýtur kasserollur,
sápu og vanligar vörur
til vask

SVAR

1. 36,5 %.
2. 18 %.
3. 21.
4. 540
5. 3,5 %.

Hedin Brú: Fedgar á ferð. 13

verðin er av lagi uttan hon sjálv, deilir sonarkonan og fer aftur til gongu.

Tá ið Ketilsskona kom heim, sat maðurin og stíkaði strá. Hon græt og turkaði sær upp í turruklæðhornið.

»Eg bað teg ganga frá henni«, sigur Ketil og smiltkar niður í skeggið.

»Gud veit, at kemur hon inn aftur um mína gátt, so skal hon fáa bukkuna yvir hövdið, tað havi eg lovað í henda dag. Men Ketil, tú skal fara aftur til kommunumannin og tað beinan vegin. Hann hevur snýtt okkum, hevur hann — um hatta spottið ikki lýgure«.

Tá vuku eyguni í Ketli: »Hvat sigur tú, hevur kommunumaðurin logið fyrri okkum?«

»Ja, sonarkonan segði, at tey hövdu latið skattin, tað var eitt teir hövdu fingið frá reiðaranum, líka veit eg, hvussu tað æt, okkurt av hesum nýggja, sum komið er«.

Gamli leyp sum ein proppur upp av beinkinum og niðan til sonin, kanska Várhalla gjörði, at tær tretivu krónurnar stóðu til at redda.

Sonurin læði, tá ið hann hoyrði, hvussu vorðið, ið var: »Ólukka í handa kommunumannin, hevur hann nú verið á kroppinum á tygum«. Ja, hann skuldi koma við niðan til hansara, teir skuldu hava hvørt oyra aftur frá honum.

Tá ið teir koma niðan til kommunumannin, stendur húsið í einum roki, har rennur hvørt um annað við róp og gang. Konan beyð teimum inn í stovuna at bíða.

»Tað er soverðið vís her í dag«, heldur hon og er frýntlig, »hann hevur aftur fingið eitt bræv at skriva undir. Hetta kantórarbeiðið ger hann so skjarrligan, at hann er ikki atkomandi«. Konan minskar málið til tesk: »Eg skal siga tykkum, at lærarin er vanur at skriva brøvini fyrri hann, men í dag noktar hann, so nú er maður mín verri hýrdur av tí sama. Tað er hetta, víta tit, at lærarin hevur ikki fingið lónina fyrri teir sjey seinastu mánaðirnar og so skal hann heyna seg. Soleiðis er, fyrst fáa teir stóra lön, og so eru teir óhóv-iskir aftrat. — Sett navnðið undir, tað hevur nú maður mín altíð gjørt sjálvur, so eg haldi tað er sýtið. So suffaði hon tungt og fór út.

Tá kom kommunumaðurin, hvítklæddur við uppsmoygdam ernaum. Hárið hekk sletut av sveitta og eyguni reyð sum í gandakalli. Ein ketta sat á gólvinum. Hon fekk eitt dank niður á nakkan: »Tú veit, at tú hevur einki at gera her á kantórnum«.

»Tað var eitt smáting, vit vildu tær, sigur Ketil.

»Ja, tað slútti eg mær, men tit fara at bíða, til eg havi fingið navnðið upp á hetta brævið, eg kann ikki skræða meg sundur«. So tekur hann eina blekkflösku og penn, flekir seg niður yvir borðið

og miðar sær á. Andlitið stendur á tandi og eyguni vaksa út úr hövðinum. So heingir hann brýrnar niðuryvir, læsir tenninar í undirvörðina og hildir pennin til, so blekkið stendur sum skadda um pappirið. Tá ið hann hevði skrivað, sat hann eina løtu og hildi seg, so spurdi hann, hvat teir vildu.

»Ja, tað er hetta, at tygum hava verið og lokkað pengar av pápa mínum fyrri skatt, sum eg havi latið . . .«

»Á, ja, ja, tað er lætt at rætta aftur, pengarnir liggja her, men tað er hetta, at hatta nýggja lagið, ið tú nýtir við at geva mær bræv frá reiðaranum, tað dámar mær einki. Vit gomlu, vit halda upp á reinan mynt, mann og mann ímillum. Eg dugi ikki við hesum nýggja, líti einki upp á tað«.

»Tað mugu tygum um, eg vil hava tygum at geva pápa mínum sínar pengar aftur beinan vegin«.

Kommunumaðurin fór og kom aftur við teimum tretivu krónunum: »Um enn tað, at eg ikki eri inni í soverðinum nýggjum, so má tú bera yvir við mær«.

»Nei«, sigur tann elsti sonurin, »tá ið tú er uppi í hesum arbeiðinum, so verður eingin yvirbering frá mær. Hvi geva tygum tygum til? Hvi skulu tit gomlu altíð kroysta tykkum fram, tí sannleikin er tann, at tíðin er so vorðin her hjá okkum, at tit standa býttir«. So fóru fadur og sonur avstað aftur við teimum tríati krónunum.

Tá ið Ketil kom aftur til sín sjálvs, tók hann konuna upp á gólvið og treiv í eitt órindi: »Nú havi eg fingið pengarnar aftur, gamla, hentur skeldarins túrur var hjá tær«.

Inniveðrið vardi í vikuvís, og tey tótu alsamt.

Kálvur deildi og græt, tí hann noyððist at spinna: »Tað er skomme, segði hann, »hvør av mínum javnaldrum halda tit stendur og spinnur?«

»Allir, uggaði Ketil.

»Ja, spyr ikki, nei, eingin av øllum somlum. Tað gav at býta í gjár, eg var til handils, tá róptu tey nipil eftir mær og læðu«.

»Ja, tað batar seg ikki, søgdu tey gomlu, »vit hava teg ikki inni bert sum eina húsaskorðu. Vil tú ikki arbeiða, so má tú fara út til teir, sum liva av at stýðja neystini og hanga tvörtur um skivuna hjá handilsmanninum«.

Nei, hann vildi ikki vera útkoyrdur, hann skuldi spinna.

Ein dagin kom hann so álgoystur niðan frá Klávasi — nú fór hann at giftast, segði hann: »Tey hava spurt, um enn eg vil koma oman til teirra at vera, tey orka ikki at halda hús longur einsamøll«.

»Tú giftast, undrast Ketilsskona, »tað verður ikki besti standurine«.

»Hví?« spyr Kálvur.